

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 364/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 8728/2013, sp. zn. Rvp 9996/2013, sp. zn. Rvp 9997/2013, sp. zn. Rvp 12614/2013, sp. zn. Rvp 12653/2013, sp. zn. Rvp 12660/2013, sp. zn. Rvp 12697/2013, sp. zn. Rvp 13575/2013, sp. zn. Rvp 17744/2013, sp. zn. Rvp 20128/2013, sp. zn. Rvp 20133/2013, sp. zn. Rvp 20615/2013, sp. zn. Rvp 20619/2013, sp. zn. Rvp 20622/2013 a sp. zn. Rvp 20623/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň namietaného porušenia čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta sp. zn. 12 Er 851/2002 z 15. októbra 2012, Okresného súdu Levice sp. zn. 9 Er 963/2006 zo 14. októbra 2012 a sp. zn. 6 Er 701/2009 z 20. októbra 2011, Okresného súdu Poprad sp. zn. 17 Er 443/2006 z 28. augusta 2012, Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 5 Er 1215/2009 zo 7. júna 2012, Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22 Er 154/2004 z 23. júla

2012, Okresného súdu Žilina sp. zn. 18 Er 374/2006 zo 7. augusta 2012, Okresného súdu Zvolen sp. zn. 20 Er 553/2009 z 5. októbra 2011, Okresného súdu Senica sp. zn. 3 Er 548/2008 z 31. mája 2012, Okresného súdu Komárno sp. zn. 9 Er 328/2005 zo 7. mája 2012, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26 CoE 76/2012 z 30. augusta 2012, sp. zn. 11 CoE 108/2012 z 29. novembra 2011, sp. zn. 5 CoE 8/2013 z 31. januára 2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoE 21/2012 zo 7. decembra 2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 572/2012 z 29. novembra 2012, sp. zn. 1 CoE 564/2012 z 29. novembra 2012, sp. zn. 16 CoE 284/2012 z 24. apríla 2013, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE 86/2012 z 20. decembra 2012, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 NcC 58/2012 z 18. októbra 2012 (nevylúčenie sudcov) a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 CoE 25/2013 z 30. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 8728/2013, sp. zn. Rvp 9996/2013, sp. zn. Rvp 9997/2013, sp. zn. Rvp 12614/2013, sp. zn. Rvp 12653/2013, sp. zn. Rvp 12660/2013, sp. zn. Rvp 12697/2013, sp. zn. Rvp 13575/2013, sp. zn. Rvp 17744/2013, sp. zn. Rvp 20128/2013, sp. zn. Rvp 20133/2013, sp. zn. Rvp 20615/2013, sp. zn. Rvp 20619/2013, sp. zn. Rvp 20622/2013 a sp. zn. Rvp 20623/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 8728/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli v priebehu roka 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 8728/2013, sp. zn. Rvp 9996/2013, sp. zn. Rvp 9997/2013, sp. zn. Rvp 12614/2013, sp. zn. Rvp 12653/2013, sp. zn. Rvp 12660/2013, sp. zn. Rvp 12697/2013, sp. zn. Rvp 13575/2013, sp. zn. Rvp 17744/2013, sp. zn. Rvp 20128/2013, sp. zn. Rvp 20133/2013, sp. zn. Rvp 20615/2013, sp. zn. Rvp 20619/2013, sp. zn. Rvp 20622/2013 a sp. zn. Rvp 20623/2013, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a zároveň porušenie čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom a uzneseniami Okresného súdu Galanta sp. zn. 12 Er 851/2002 z 15. októbra 2012, Okresného súdu Levice sp. zn. 9 Er 963/2006 zo 14. októbra 2012 a sp. zn. 6 Er 701/2009 z 20. októbra 2011, Okresného súdu Poprad sp. zn. 17 Er 443/2006 z 28. augusta 2012, Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 5 Er 1215/2009 zo 7. júna 2012, Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22 Er 154/2004 z 23. júla 2012, Okresného súdu Žilina sp. zn. 18 Er 374/2006 zo 7. augusta 2012, Okresného súdu Zvolen sp. zn. 20 Er 553/2009 z 5. októbra 2011, Okresného súdu Senica sp. zn. 3 Er 548/2008 z 31. mája 2012 a Okresného súdu Komárno sp. zn. 9 Er 328/2005 zo 7. mája 2012 (spolu ďalej len „okresné súdy“), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26 CoE 76/2012 z 30. augusta 2012, sp. zn. 11 CoE 108/2012 z 29. novembra 2011, sp. zn. 5 CoE 8/2013 z 31. januára 2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoE 21/2012 zo 7. decembra 2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 572/2012 z 29. novembra 2012, sp. zn. 1 CoE 564/2012 z 29. novembra 2012, sp. zn. 16 CoE 284/2012 z 24. apríla 2013, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoE 86/2012 z 20. decembra 2012, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 NcC 58/2012 z 18. októbra 2012 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 CoE 25/2013 z 30. mája 2013 (spolu ďalej len „krajské súdy“).

Sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. V rámci zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere pristúpila po dohode s dlžníkmi k uzatvoreniu notárskych zápisníc, resp. rozhodcovskej doložky alebo rozhodcovskej zmluvy, ktorá založila právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „Stály rozhodcovský súd“), rozhodovať o právnom postavení zmluvných strán pri vzniku sporu. Vzhľadom na omeškanie dlžníkov a návrh sťažovateľky, aby Stály rozhodcovský súd autoritatívne deklaroval právo sťažovateľky na úhradu peňažnej pohľadávky a uložil dlžníkom povinnosť platiť, bola dlžníkom na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke pohľadávku spoločne s príslušenstvom.

Z dôvodu nesplnenia povinnosti zo strany dlžníkov bola sťažovateľka nútená domáhať sa splatenia pohľadávky aj s príslušenstvom prostredníctvom exekúcie na podklade exekučného titulu (notárskej zápisnice alebo rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, pozn.). Okresné sudy poverili súdneho exekútora vykonaním exekúcií, avšak v priebehu ich vykonávania následne ex offo exekúcie napadnutými uzneseniami vyhlásili za neprípustné a zastavili; na základe odvolania sťažovateľky boli napadnuté uznesenia okresných súdov potvrdené napadnutými uzneseniami krajských súdov.

Sťažovateľka v sťažnostiach formuluje výhrady voči právnym záverom vyplývajúcim z postupu okresných súdov a krajských súdov a z napadnutých uznesení krajských súdov, ktoré považuje za nesprávne z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú právnu vec, a zároveň podáva vlastnú interpretáciu príslušných právnych predpisov aplikovateľných na právnu vec, ktoré tvorili právny základ napadnutých konaní. Za relevantné pochybenie v postupe okresných súdov a krajských súdov sťažovateľka považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým prerušené konania, resp. rozhodnuté o návrhu sťažovateľky na prerušenie konaní podľa § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie o rozhodnutie

o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Sťažovateľka tiež tvrdí, že v jej veciach konajúce súdy nesprávne aplikovali ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov v napadnutých konaniach, eventuálne porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami krajských súdov v napadnutých konaniach, napadnuté uznesenia krajských súdov zruší a vec vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

V súvislosti s postupom a uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 12 Er 851/2002 z 15. októbra 2012, ktorým došlo k vylúčeniu súdneho exekútora z exekúcie v označenom exekučnom konaní, sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „*napadnuté uznesenie Okresného súdu Galanta veľmi významnou mierou ovplyvnilo faktické a právne postavenie sťažovateľa a to najmä v spojitosti s výkonom exekúcie... Tvrdíme, že postup všeobecného súdu v konaní... ako aj samotné rozhodnutie tohto súdu, nelegitímne a nelegálne limitovali práva sťažovateľa, najmä jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to v takej miere, že je to v právnom štáte neprípustné.*“.

V súvislosti s namietaným postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 NcC 58/2012 z 18. októbra 2012 je potrebné doplniť, že sťažnosť sťažovateľky je obdobná, resp. totožná, čo sa týka skutkového a právneho stavu a samotnej argumentácie sťažovateľky so stovkami (resp. tisíckami) sťažností, ktoré sťažovateľka podala a ústavný súd o nich už rozhodol. Smerom k obsahu sťažnosti a sťažovateľkinej argumentácie ústavný súd odkazuje

na svoje predošlé rozhodnutia v jej veciach, napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 a sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013. V sťažnosti sťažovateľka reagovala aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti odmietnuté z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie a rozhodnutie. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97.

Súčasťou sťažností je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 9996/2013, sp. zn. Rvp 9997/2013, sp. zn. Rvp 12614/2013, sp. zn. Rvp 12653/2013, sp. zn. Rvp 12660/2013, sp. zn. Rvp 12697/2013, sp. zn. Rvp 13575/2013, sp. zn. Rvp 20128/2013, sp. zn. Rvp 20133/2013, sp. zn. Rvp 20615/2013, sp. zn. Rvp 20619/2013, sp. zn. Rvp 20622/2013 a sp. zn. Rvp 20623/2013, týkajúcich sa nimi namietaných rozhodnutí okresných súdov a krajských súdov a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov, a ktoré skončili odmietnutím sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie (v častiach týkajúcich sa rozhodnutí okresných súdov), resp. z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti (v častiach týkajúcich sa rozhodnutí krajských súdov).

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľke musí byť známy právny názor ústavného súdu tak na problematiku týkajúcu sa použitia ustanovení smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj na námietku sťažovateľky týkajúcu povinnosti krajského súdu *na základe § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ rozhodnúť o prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a predložiť Súdnemu dvoru Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie prejudiciálne otázky v sťažovateľkinej veci.*

S prihliadnutím na totožnosť tak osoby sťažovateľky, ako aj totožnosť použitej právnej argumentácie a skutkových okolností, ktoré boli podstatné pre závery všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na sťažovateľkinu znalosť dôvodov odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a sťažovateľkou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (najmä sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18.

septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 488/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. IV. ÚS 91/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených.

Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie (v častiach týkajúcich sa napadnutých uznesení okresného súdu), resp. z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti (v častiach týkajúcich sa napadnutých uznesení krajského súdu).

Čo sa týka sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 8728/2013 a v nej namietaného postupu a uznesenia Okresného súdu Galanta sp. zn. 12 Er 851/2002 z 15. októbra 2012, ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Výklad a aplikácia právnych noriem Okresným súdom Galanta týkajúcich sa vylúčenia súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z výkonu exekúcie ústavný súd hodnotí ako ústavne udržateľné a súladné s princípmi determinujúcimi základné právo na súdnu ochranu. *Napadnuté uznesenie* Okresného súdu Galanta sp. zn. 12 Er 851/2002 z 15. októbra 2012 *nie je možné hodnotiť ako arbitrárne alebo zjavne nelogické a je nutné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.*

V súvislosti so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 17744/2013 a namietaným postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 NcC 58/2012 z 18. októbra 2012 ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažnosti dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podanej sťažnosti je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom

období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V tejto veci ústavný súd nadväzuje na svoje predchádzajúce právne názory obsiahnuté v celom rade uznesení, ktorými rozhodol o skutkovo rovnakých veciach sťažovateľky, a keďže nezistil dôvod na to, aby sa od týchto rozhodnutí odchýlil, dospel k rovnakému záveru, že sťažnosť sťažovateľky treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi sa môže sťažovateľka domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, prípadne aj dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené, zohľadňujúc požiadavku princípu právnej istoty, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri jej opakovaní v rovnakých podmienkach dala vždy rovnaká odpoveď, sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či *mutatis mutandis* sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015